

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/390/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815212552
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7815212552.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Petra Tutka a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu D. U., F. XX.X.XXXX, T. R. G. H., J. XXX, zastúpeného JUDr. Attilom Elekom, advokátom so sídlom v Rožňave, Jovická 2, proti žalovanej L. R.S., F. XX.X.XXXX, Q. T. P. H., H. T. R. S., Z.F. XX, zastúpenej JUDr. Martinou Vnenčákovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá 7, o zaplatenie 4.514,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 9. mája 2017 č.k. 6C/738/2015 - 122 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia istiny 4.514,08 eur a rozhodol, že žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú je povinný zaplatiť žalobca.

2. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na argumentáciu žalobcu v žalobe, že ako spoludlžník so žalovanou uzavrel s Poštovou bankou, a.s. zmluvu o úvere, na základe ktorej banka poskytla žalovanej úver vo výške 17.000,- eur, pričom žalovaná, ktorá je jeho švagrinou, ho požiadala, aby jej šiel za úver „ručit“ z dôvodu, že výška jej príjmu nepostačuje na poskytnutie úveru. Napriek ubezpečeniu žalovanej, že žalobca sa nemusí ničoho obávať, keďže je zamestnaná ako kuchárka a bude pravidelne splácať splátky úveru, ktorým žalovaná mienila refinancovať svoje početné úvery tak v Tatra banke, a.s., ako aj v Poštovej banke, a.s., žalovaná úver nespĺcala, zamestnávateľ žalobcu začal v mesiaci október 2014 vykonávať zrážky z jeho mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej s Poštovou bankou, a.s., ktorými takto v období od 1.10.2014 do 31.10.2015 žalobca uhradil Poštovej banke a.s. sumu 2.014,08 eur, a pretože Poštová banka, a.s. žalobcu výzvou zo dňa 3.9.2015 vyzvala k úhrade zostatku úveru vo výške 16.761,56 eur, žalobca uhradil banke dňa 2.10.2015 časť dlžnej sumy vo výške 2.500,- eur. Súd prvej inštancie poukázal tiež na obranu žalovanej v odpore proti platobnému rozkazu vydanému v spore dňa 28.4.2016 pod č.k. 6C/738/2015 - 4, v podaní zo dňa 22.12.2016 i jej tvrdenie, že žalobca nepodpisoval úverovú zmluvu ako spoludlžník bez akéhokoľvek osohu, ale dlh prevzal na seba z dôvodu, že došlo k uzavretiu darovacej zmluvy ohľadom rodičovského domu medzi matkou a sestrou žalovanej, preto sa žalobca s rodinou, teda s jej sestrou, obohatili na úkor žalovanej. Žalobca v písomnom podaní dňa 10.2.2017 poprel obranu žalovanej tvrdiac, že úverovú zmluvu uzatvoril dňa 9.3.2012 a k prevodu nehnuteľnosti došlo až v roku 2015.

3. Po vykonanom dokazovaní výsluchom strán sporu, svedkov G. U., E. Ž., J. A. C., C. Ž.I., ako aj listinnými dôkazmi, súd prvej inštancie zistil, že na základe zmluvy o úvere Lepšia splátka, uzavretej dňa 9.3.2012 medzi Poštovou bankou, a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom a žalobcom ako spoludlžníkom, veriteľ poskytol dlžníkom úver 17.000,- eur s mesačnou splátkou vo výške 257,24 eur, splatnou k 20. dňu v mesiaci, s počtom mesačných splátok 120 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20.3.2022, ktorú podpísal tak žalobca ako aj žalovaná. Zistil tiež, že zo mzdy žalobcu v zmysle potvrdenia o zrážkach pre Poštovú banku, a.s., vystaveného pre žalobcu Východoslovenskou vodárenskou spoločnosťou, a.s. dňa 30.11.2015, v období od 1.10.2014 do 31.10.2015 boli vykonané zrážky zo mzdy žalobcu v prospech veriteľa v celkovej výške 2.014,08 eur. Z predloženého potvrdenia pre klienta súd prvej inštancie zistil, že bol uskutočnený vklad na účet Poštovej banky, a.s. vo výške 2.500,- eur.

4. Po právnom posúdení sporu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 30.9.2013, t.j. v čase uzavretia úverovej zmluvy, podľa § 52 ods. 3 a 4, § 511 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom do 31.12.2012, t.j. ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Vychádzajúc z nespornej skutočnosti, že dňa 9.3.2012 došlo k uzavretiu zmluvy o úvere medzi Poštovou bankou, a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou a žalobcom ako spoludlžníkom, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 17.000,- eur, ktorý použila na svoje osobné účely výlučne žalovaná, súd vyvodil, že pokiaľ sa žalobca žalobou domáhal zaplata istiny 4.514,08 eur z titulu vrátenia uhradených splátok úveru z úverovej zmluvy, ktorú síce uzatváral ako spoludlžník žalovanej, ale s poukazom na ústnu dohodu o spôsobe splácania úveru, podľa ktorej úver mala podľa dohody splácať výlučne žalovaná, ktorá poskytnuté finančné prostriedky aj čerpala, žalobca neuniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že medzi ním a žalovanou došlo k uzavretiu dohody spoludlžníkov o spôsobe splácania poskytnutého úveru, resp. o výške ich vzájomného podielu na dlhu vzniknutého z poskytnutia spotrebiteľského úveru, a to ani v ústnej podobe. V tejto súvislosti súd dôvodil, že žalobca vo svojej výpovedi zo dňa 9.5.2017 sám uviedol, že so žalovanou sa nebavili o spôsobe splácania úveru, ale keby vedel, že bude splácať polovicu úveru, zmluvu o úvere by nepodpísal, a rovnako ani predvolaní svedkovia existenciu dohody o splácaní úveru medzi účastníkmi úverového vzťahu nepotvrdili, nakoľko z ich výpovedí vyplýva, že neboli prítomní pri podpise úverovej zmluvy, o existencii ktorej sa dozvedeli až po niekoľkých rokoch, kedy došlo k výmene názorov medzi nimi a žalovanou, ktorá mala tvrdiť, že bude úver hradiť sama, čo však nemožno považovať za dohodu o spôsobe splácania úveru uzavretú medzi spoludlžníkmi. Dodal, že v neprospech žalobcu svedčí aj fakt, že úverovú zmluvu podpisoval slobodne, pri plnom vedomí ako spoludlžník žalovanej, nie ako ručiteľ, súčasťou úverovej zmluvy sú obchodné podmienky pre úver Poštovej banky, a.s., z článku 2 ktorých vyplýva, že spoludlžník je voči banke osobou zaviazanou spoločne a nerozdielne (solidárne) za zaplata pohľadávky banky popri dlžníkovi. Zo skutkového záveru, že žalobca a žalovaná sa nedohodli na výške ich vzájomného podielu na dlhu vzniknutého z poskytnutia spotrebiteľského úveru, pričom tento podiel nebol určený ani rozhodnutím súdu, vyvodil, že výšku vzájomných podielov dlžníkov stanovuje § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že podiely na dlhu žalobcu a žalovanej sú vo vzájomnom pomere rovnaké, a preto ak sa žalobca a žalovaná písomne zaviazali plniť dlh solidárne (spoločne a nerozdielne), bez určenia výšky ich vzájomných podielov, ktorý vznikne poskytnutím úveru, ich podiely na spoločnom dlhu sú vo vzájomnom pomere rovnaké. Doplnil, že ochrana dobrých mravov ohľadom čerpania poskytnutého úveru by mohla byť relevantná len v prípade, ak by žalobca uplatňoval proti žalovanej regresný nárok v súvislosti so splácaním úveru, čo však nemožno, nakoľko nebola splatená ani polovica poskytnutého úveru. Dodal, že až po uspokojení pohľadávky veriteľa dochádza k vzájomnému vyporiadaniu medzi dlžníkmi (spoločnými či solidárnymi), ktoré je závislé od toho, aká je výška vzájomných podielov spoludlžníkov na ich spoločnom záväzku a v akom rozsahu sa ten ktorý z dlžníkov podieľal na plnení dlhu voči veriteľovi. Otázkami pristúpenia k dlhu z dôvodu, že žalobca mal mať ošoh spočívajúci v prevode vlastníckeho práva k rodičovskému domu žalovanej darovacou zmluvou sa súd nezaoberal, pretože pre rozhodnutie v spore ich nepovažoval za relevantné.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou § 255 ods. 1 a 2, v spojení s § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku a priznal žalovanej, ktorá bola v spore úspešná v celom rozsahu, nárok na náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, eventuálne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku vo veci samej, žalobca žiadal zmeniť výrok o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania majúca za to, že sú splnené podmienky na aplikáciu § 257 CSP s tým, že za dôvody hodné osobitného zreteľa žalobca označil okolnosti sporu a fakt, že žalovaná pre žalobcu z nepochopiteľného dôvodu poprela uzavretú dohodu, ako aj skutočnosť, že namiesto žalovanej musel doposiaľ uhradiť sumu, ktorá je pre jeho rodinu likvidačnou, hoci z úveru nemal ani len cent. Žalobca vo svojom odvolaní namietol záver súdu prvej inštancie, že nepreukázal svoje tvrdenie o existencii dohody o spôsobe splácania úveru. Mal za to, že toto jeho tvrdenie preukazuje výpoveď žalovanej, ktorá ho požiadala, aby jej šiel za ručiteľa, lebo z dôvodu nesplnenia podmienok na poskytnutie úveru by jej inak úver poskytnutý nebol. Tvrdenie žalovanej ohľadom neuzavretia dohody o splácaní úveru žalobca označil za účelové, majúce za cieľ vyhnúť sa povinnosti vrátiť žalobcovi sumu, ktorú Poštovej banke a.s. zaplatil namiesto žalovanej. Zdôraznil, že žalovaná potvrdila, že úver bol poskytnutý výlučne pre jej osobnú potrebu bez toho, aby obdržal z neho akúkoľvek sumu. Podľa žalobcu existenciu dohody potvrdzuje aj skutočnosť, že jediným dôvodom, prečo zo strany žalovanej došlo k prerušeniu úhrad mesačných splátok úveru, bolo to, ako aj sama uviedla, že jej to z výplaty nevychádzalo, a nie z dôvodu, že žalobca mal povinnosť akýmkoľvek spôsobom spolupodieľať sa na úhrade mesačných splátok, resp. na splatení dlhu banke. Ďalej žalobca podčiarkol, že súd prvej inštancie bol povinný vychádzať pri svojom rozhodovaní z tzv. nepriamych dôkazov. V tejto súvislosti žalovaný tvrdil, že zo správania, ako aj z vyjadrenia žalovanej, je možné bez akýchkoľvek pochyb dospieť k záveru, že so žalovanou uzavrel dohodu, že celý úver uhradí sama žalovaná, keďže sama žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že žalobca mal ísť žalovanej za ručiteľa, že predmetný úver bol v celistvosti poskytnutý žalovanej, že celý úver bol výlučne spotrebovaný žalovanou, že dôvodom, prečo žalovaná prestala uhrádzať mesačné splátky bolo, že jej to nevychádzalo z výplaty a že uhradí celú pôžičku. Dodal, že v civilnom súdnom konaní nemožno urobiť záver, že nebolo unesené dôkazné bremeno, pretože pre záver, že súd má určitú skutočnosť za preukázanú, podľa žalobcu postačuje, aby predmetný skutkový záver bolo možné s veľkou mierou pravdepodobnosti pripustiť, lebo v civilnom konaní neplatí zásada in dubio pro reo, a tak nemusia nepriame dôkazy tvoriť celkom uzatvorenú sústavu, ktorá nepripúšťa iný skutkový záver, než ten, ku ktorému súd dospel, ale postačuje, ak nepriame dôkazy s veľkou mierou pravdepodobnosti k tomuto záveru vedú. Za nesprávny preto žalobca označil záver súdu vychádzajúci z názoru, že z úkonov žalovanej nie je možné vyvodiť, že so žalovanou bola uzavretá dohoda, že celú pôžičku splatí výlučne ona. Podľa názoru žalobcu výsledky vykonaného dokazovania, v spojení so skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo, bez pochyb vedú k záveru, že so žalovanou uzatvoril žalobca dohodu, na základe ktorej celý dlh mala uhradiť žalovaná, a to čo žalobca uhradil, resp. čo žalobcovi bolo zo strany zamestnávateľa zrazené zo mzdy, žalobca uhradil namiesto žalovanej. Nakoniec žalobca uviedol, že ak sa vo svojej výpovedi vyjadril, že sa nebavil so žalovanou o splácaní úveru dodal, že už po podpísaní dohody, t.j. po uzavretí i ústnej dohody, so žalovanou sa na túto tému nerozprávali, pričom považoval za uzavreté, že celú pôžičku splatí ona sama, keďže sa, pred tým ako sa úverová zmluva podpísala, so žalovanou o tom jasne dohodli.

7. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a zaviazat žalobcu k náhrade trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Žalovaná označila rozsudok vo veci samej za vecne správny. Mala za to, že prvoinštančný súd zákonne konformným spôsobom a spravodlivo posúdil meritum veci, keď žalobu zamietol. Zopakovala, že k žiadnej dohode medzi ňou a žalobcom nedošlo.

8. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu uviedol, že z vyjadrenia žalovanej nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktorými by žalovaná popierala existenciu dohody ohľadom toho, že celý dlh mala uhradiť výlučne žalovaná, lebo len konštatuje, že k žiadnej dohode nedošlo, čo sa však nezodpovedá so skutočnosťou. Doplnil, že doposiaľ mu nie je zrejmé, z akého dôvodu žalovaná neuviedla ohľadom dohody o splácaní pôžičky pravdu a prečo peniaze požičané žalobkyňou musí uhradiť žalobca, čo považuje za krajne nespravodlivé, aby musel znášať následky nezodpovedného konania iného, čím má na mysli vyhýbanie sa povinnosti vrátiť požičané peniaze žalovanou, čo má negatívny dopad nielen na jeho osobu, ale aj na jeho rodinu, pretože z výplaty žalobcu žalobcovi už nezostáva na úhradu ani základných životných potrieb rodiny.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v súlade s § 378 a § 219 CSP v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk žalobcom uplatnených dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Rozsudok je vo svojom výroku vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Žalobca svoje odvolanie podľa obsahu odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

11. Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutému rozsudku nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, aby súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú, žeby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, žeby výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcom z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP alebo žeby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Neboli zistené ani vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) až c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore, ku ktorým je odvolací súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

12. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a dostatočne zrozumiteľným a určitým spôsobom uviedol i úvahy, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol, pričom tak žalobcovi ako aj žalovanej vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právneho posúdenia a privodiť tak pre neho priaznivé rozhodnutie, pokiaľ vo svojom odvolaní v podstate len spochybňuje správnosť hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie a z neho učeného skutkového záveru súdu o tom, že v spore nebolo preukázané uzatvorenie dohody o splatení dlhu veriteľovi, z ktorej žalobca odvodzoval svoj nárok voči žalovanej. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k žalobcovi, ktorý námietky uvedené v odvolaní v podstate uvádzal aj v konaní pred súdom prvej inštancie. S týmito sa náležite a správne vysporiadal súd pri rozhodovaní sporu.

13. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje § 387 ods. 2 CSP a len pre zdôraznenie správnosti odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, ak žalobu voči žalovanej zamietol z dôvodu, že žalobca v danom spore neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie o existencii dohody medzi žalobcom a žalovanou o splácaní dlhu voči veriteľovi Poštová banka a.s., s ktorou žalobca a žalovaná ako spoludlžníci uzatvorili zmluvu o úvere. Odvolací súd na tomto mieste pripomína, že dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jej tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je totiž umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci nebola preukázaná buď pre nečinnosť strany sporu, a to v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej strane sporu ustanovením § 132 ods. 1 CSP alebo vôbec (objektívne vzaté) nemohla byť preukázaná, teda ak výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti a ani o tom, žeby táto skutočnosť bola nepravdivá.

15. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré strana v spore musí tvrdiť a preukázať, ako aj rozloženie dôkazného bremena, t.j. kto je nositeľom dôkazného bremena ohľadne jednotlivých právne významných skutočností, je pritom určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporových strán.

16. V zásade platí, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky.

17. V okolnostiach posudzovaného sporu preto správne súd prvej inštancie konštatoval, že ak žalobca svoj peňažný nárok voči žalovanej uplatňoval z titulu vrátenia uhradených splátok úveru z úverovej zmluvy, ktorú síce uzatváral ako spoludlžník žalovanej, ale s poukazom na ústnu dohodu o spôsobe splácania úveru, podľa ktorej úver mala podľa dohody splácať výlučne žalovaná, ktorá poskytnuté finančné prostriedky aj čerpala, bolo na žalobcovi, aby preukázal, že so žalovanou takúto dohodu uzatvoril v situácii, ak v spore žalovaná existenciu žalobcom tvrdenej dohody poprela. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca na toto svoje tvrdenie dôkazné bremeno neunesol za stavu, ak žalobca vo svojej výpovedi zo dňa 9.5.2017 sám uviedol, že so žalovanou sa nebavili o spôsobe splácania úveru, ale keby vedel, že bude splácať polovicu úveru, zmluvu o úvere by nepodpísal, a ak z výpovedí v spore vypočutých svedkov vyplynulo, že svedkovia neboli prítomní pri podpise úverovej zmluvy, o existencii ktorej sa dozvedeli až po niekoľkých rokoch, kedy došlo k výmene názorov medzi nimi a žalovanou, ktorá mala tvrdiť, že bude úver hradiť sama. V tomto smere prvoinštančný súd rovnako správne vyvodil, že uvedené nemožno považovať za dohodu o spôsobe splácania úveru uzavretú medzi spoludlžníkmi. Samotný poukaz žalobcu v odvolaní na nepriame dôkazy predovšetkým na tvrdenie žalovanej vo výpovedi, že „mal som ísť žalovanej za ručiteľa, predmetný úver bol v celistvosti poskytnutý žalovanej, celý úver bol výlučne spotrebovaný žalovanou, dôvod prečo žalovaná prestala uhrádzať mesačné splátky je, že jej to nevychádzalo z výplaty, aj pred svedkami sa vyjadrila, že našu rodinu to nijako nezasiahne uhradiť celú pôžičku“, podľa názoru odvolacieho súdu nepostačuje pre záver o existencii tvrdenej dohody medzi žalobcom a žalovanou, a nemožno z neho vyvodiť, žeby súd prvej inštancie dôkazy vzťahujúce sa k tvrdeniu žalobcu o existencii a obsahu dohody o splatení dlhu veriteľovi, nesprávne vyhodnotil.

18. Z uvedeného je nutné urobiť záver, že prejednávanej spore neboli preukázané žiadne so žalobcom tvrdených pochybení a žalobcovi sa uplatnenými odvolacími námietkami spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku nepodarilo.

19. Z uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania, pričom odvolací súd nevzhliadol podmienky pre aplikáciu § 257 CSP.

20. Dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP spočívajú buď v dôvodoch týkajúcich sa strany sporu alebo v okolnostiach prejednávanej spore. Vždy je pritom potrebné zväziť okolnosti konkrétneho prípadu tak na strane toho, v čí prospech má byť toto ustanovenie použité, ako aj na strane toho, komu inak prislúchajúci nárok nie je priznaný. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétneho sporu. Výnimočnosť prípadu musí byť v rozhodnutiach náležite odôvodnená. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadnuť v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, pričom treba zohľadniť aj pomery tej strany, ktorej by inak patrila náhrada trov konania z toho hľadiska, aký bude dopad rozhodnutia v zmysle § 257 CSP na jej majetkové pomery. Aj keď to ustanovenie § 257 výslovne neuvádza, vychádzajúc z doterajšej dlhodobo jednotnej súdnej praxe významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v priebehu konania a prípadne ďalšie okolnosti, napr. neprimeranosť trov vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke.

21. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnej žalovanej v zmysle § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, a to ani vzhľadom na okolnosti na strane sporových strán (žalobca vo svojom odvolaní tieto okolnosti ani nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa) a ani vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci za stavu, ak dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena žalobcu na tvrdenie o existencii dohody o splatení dlhu zo zmluvy o úvere veriteľovi, z ktorej odvodzoval svoj nárok voči žalovanej, ktorý úver doposiaľ veriteľovi sporových strán v celom rozsahu uhradený nebol. Práve z týchto dôvodov, nakoľko nebola splatená ani polovica poskytnutého úveru, nemožno priznať relevanciu ani tvrdeným osobitným

okolnostiam posudzovaného sporu tak, ak ona to správne poukázal i súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací rozhodol podľa § 386 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že už procesne úspešnej žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi, nakoľko z dôvodov vyššie uvedených neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 257 CSP ani v odvolacom konaní. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).